

Wittgenstein hat vielleicht doch recht

A karácsony a szeretet ünnepe — mikor gyermek voltam, erre tanítottak. Érezni véltem az utcák, terek fehér könnyleple alól előderengő halvány, halk szavú derűt, s a meg-hittség képzete pár pillanatra engem is emberivé varázsolt. Aztán ki kellett lépnem a körből, ahol mindent s mindenkit a szeretet ölelt egygé.

Tudod, nekem barátaim az emberarcú fákbán szunnyadó elvarázsolt démonok lelkei, s testvéreim a lélegző kövek, melyeket óvatlan kéz vegyített a közönséges, élettelen, porban hempergő, időtlen létű kavicsok közé.

Véletlenül öltöttem emberalakot. Ennyi erővel lehettem volna sziklaszirt, tavirózsa, földszellem, tűzmadár, gonosz kobold, vagy testetlen, szótlán félelem, világtalan, halott gallyak susogását dallá szövő lantos agg, smaragdszemű főnixmadár, acélos lelkekből titkon előbuggyanó könnycsepp, vagy a beteljesülés ölén záróakkord-hirtelen, néma elmúlás.

Mégis megszülettem, alakot nyertem — itt és most, akarva-akaratlanul ember vagyok. Egy lehetséges megvalósulási formámat hordozom, mely azonban korántsem örökérvényű. Bizonyos sorsformáló törvények érző, állítólag szabad akaratú, valójában gyakran tehetetlen tárgya vagyok. E földi törvények önkényes hozóját nem ismerem. Törvényem onnan kapom, ahol a diszharmónia feloldódik egy misztikus, lehetséges felsőbb harmóniában. Törvényhozó-mat névvel nem illethetem, szentségtörés lenne itt a szó. Minden tartalmazza őt, s ő éppúgy részese a semminek is.

Talán mégis jobb lett volna némának születnünk.

1991. dec. 27.

